

PHOEBE MORGAN

PRO
RODINU
VŠE

THRILLER

CO SE STANE DNEŠNÍ NOC?

PRO
RODINU
VŠE

Copyright © Phoebe Morgan 2020

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného souhlasu
nakladatele.*

Translation © Kateřina Elisová, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3448-1 (pdf)

PHOEBE MORGAN

PRO

RODINU

VŠE

přeložila Kateřina Elisová

VENETA

*Pro mé přítelkyně. Každá penny
z této knihy půjde na náš společný
dům, kde budeme žít, až nám
všem bude osmdesát a nebudeme
schopné tolerovat nikoho jiného
než sebe navzájem.*

Nechápu, co se tomu děvčátku stalo. Ubohý drobeček. Jak se do toho všeho přimotala? Člověku z toho tuhne v žilách krev. Už byla zapsaná do naší školky. Modlím se, aby ji našli.

Penny Spellerová, majitelka mateřské školky Mulberry Bush, Ipswich

O ničem jsme nevěděli, dokud nepřijela policie. Nikdy jsem neviděla tolik policistů. Myslím, že kopali za tou řadou domků, kousek od přístavu.

Margaret Parkinsonová, Ludgate Road 42, Ipswich

Myslím, že to mohl udělat kdokoli z nich. Proč odtáhli do Francie? Příhodné, nezdá se vám?

Graham Smith, facebooková skupina (346 odpovědí)

Nesmíme zapomenout, že je mrtvá i jedna žena. Na životě Caroline Harveyové záleží. #RIPCaroline.

@rainbows55, Twitter

Byl to manžel. VŽDYCKY je to manžel.

Michelle Rhodesová ke své čtenářské skupině u vína

(souhlasně přikyvujících: 5)

Podívejte, jediné, co chci, je, abychom se dostali k příběhu. K celému příběhu o tom, co se té noci stalo. Naši čtenáři si zaslouží pravdu. Nebo ne?

Jessica Couttsová, redaktorka zpravodajství deníku *East Anglian Daily Times*

PROLOG

13. srpna
Francie

Siobhan

Den, kdy je můj manžel zatčen pro podezření z vraždy, je nejteplejším dnem v roce. Vnitřní stranu paží mám zpoce-
nou a tričko, které jsem si narychlo natáhla, když se celým
domem rozezněl zvonek, mi nelichotivě obepíná břicho a na
bílém materiálu se začínají objevovat tmavé čáry potu. Zvonek
je staromódní, tahá se za něj tenkým provazem, který visí
u dveří vily, a jeho zvuk nás všechny probudí – mě, Calluma,
naši dceru Emmu a moji sestru Marii. Pohled mi sklouzne
k digitálním hodinám – je 9:03, všichni jsme spali dlouho.
Jsme na dovolené. Francii zachvátila vlna veder, už teď je
třiatřicet stupňů.

Do Francie jsme přijeli před dvěma dny a ubytovali jsme
se v prázdninovém domě ve vesničce na rozpáleném severo-
západním pobřeží. Vesnička se jmenuje Saint Juliet a tyčí
se nad ní skalnatý vrchol, který zastiňuje část zahrady. Ve
vesnici není žádná policejní stanice, jen malý kostelík pro

čtyřicet věřících, nóbl restaurace s výhledem na kopce, v sobotu otevřený stánek s rybami a pekařství, jehož otevírací doba je nahodilá a matoucí. Policisté si dnes ráno museli přivstat, aby sem dorazili z Rouenu nebo Dieppe a zdolali zrádný, strmý svah dolů k vile, ke které žádná auta nejezdí, pokud to není nezbytně nutné. Pokud se nejedná o naléhavou situaci.

U dveří stojí dva policisté, muž a žena, oba Francouzi se silným přízvukem. Můj spánkem zmatený mozek pracuje příliš pomalu, než aby jim rozuměl. Můj manžel má na sobě vybledlé tričko a boxerky, je naboso a nohy má porostlé tmavými chlupy. Nejdřív mě napadne, že se něco muselo stát doma. Myslím na matku, starou, křehkou, šestaosmdesátiletou stařenku, která tvrdošijně žije v pečovatelském domě na předměstí Norwiche sama, jen se zdravotními sestrami. Její chápání reality se v poslední době znatelně zhoršilo a uběhlo už pár týdnů, kdy jsem ji z povinnosti navštívila. Vnitřnosti mi sevře pocit viny, rychle a nepříjemně. Callumova sestřenice právě porodila a mě přepadnou obavy, že se něco pokazilo, a představuju si Rosu na zakrváceném prostěradle v nemocničním pokoji. Ale samozřejmě o nic takového nejde.

Za sebou cítím Emminu přítomnost, vnímám našlapování jejích nohou v ponožkách. Na sobě má pyžamo a blondaté vlasy si stáhla do drdůlku. Je jí šestnáct a dneska ráno vypadá dětsky a nevinně. O vteřinu později se objeví Maria, modré hedvábné kimono ovinuté kolem opáleného těla. Naše oči se setkají a její pohled je mi stejně povědomý jako můj vlastní. Je mým zrcadlovým odrazem, mojí hezcí verzí. Naše matka si nás teď často plete.

Callum něco říká, protestuje, lámanou francouzštinou nedokáže vyjádřit vztek a šok, které dokonale zachycují gesta jeho rukou. Srdce mi začíná tlouct rychleji, jako malý bubínek v mém hrudníku. Policisté se tváří příkře, jejich tváře jsou upjaté a nehybné. Příliš pozdě si uvědomím, že Emma by tu

neměla být. Rychle se odvrátím ode dveří, vezmu dceru za ruku a snažím se ji odtáhnout zpátky ke schodišti.

„Co se děje?“ ptá se a hlas má stále zastřený spánkem. Callum se prudce otočí a snaží se Emmu uklidnit. Mluví konejšivým tónem, jak to dělá vždycky, když je rozrušená. Když chce, dokáže se k ní chovat velmi laskavě, ale v jeho hlase zaznívá náznak nejistoty, kterou slyším jenom já.

„O nic nejde, zlatíčko, je to nějaký omyl. Siobhan, řekneš jim to? Tohle všechno je omyl, miláčku. Marie, promluviš s nimi, ano? Prosím?“ Usměje se na moji sestru, ale svaly ve tváři má napjaté a jeho úsměv je strojený a falešný.

Moje francouzština není o nic lepší než jeho – myšlenky mi zalétnou k učiteli francouzštiny na střední škole, jeho nudné a monotónní mluvě, k mouše, která bzučí u okna ve vyhřáté, suché učebně, modrému inkoustu, kterým jsem si polila prsty. Ale oba dokážeme zachytit slovo, které říká vyšší z obou policistů. *Meurtre. Meurtre. Vous êtes suspecté du meurtre.* Zkamením, neschopná pohybu.

Jste podezřelý. Vražda. Maria, která vládne cizím jazykem mnohem lépe než my, přejde blíž a začne mluvit překotnou, naléhavou francouzštinou. Je to na mě příliš rychlé, nerozumím.

A pak policisté naprosto srozumitelně vysloví jméno oběti. Začnu vidět rozmazaně a hrdlo mi sevře panika. *To je ona. Caroline Harveyová.*

Jeden z nich udělá krok dopředu a v tom okamžiku začne naše noční můra.

KAPITOLA PRVNÍ

11. srpna, dva dny před zatčením
Francie

Siobhan

V domě není téměř žádný signál. Všichni večeříme na terase s kamennými dlaždicemi červené barvy pod nohama. Je to naše první noc ve Francii, vzduch je horký a nehybný a cvrčci vydávají nepřetržité a ohlušující zvuky. Za námi se třpytí bazén, jasně modrý díky malému robotickému vysavači, který do něj Maria každý den spouští. Jde o chytrou věcičku, která se prohání vodou sem a tam jako jedna z těch supermatek v centru volného času u nás doma. Ale Ipswich mi dnes připadá na hony vzdálený, Suffolk nemá nic společného s dusivým vedrem francouzského pobřeží. Tady mě supermatky nevytočí.

„Emmo, nesníš zbytek té mozzarely?“ zeptá se Callum, já přesunu pohled k talíři naší dcery a ke svému překvapení zjistím, že se jídla prakticky nedotkla. Její apetit obvykle převyšuje ten můj – bože, metabolismus šestnáctiletých! Ale Emma si mě nevšímá. Hraje si se svým iPhonem, posouvá ho po stole a snaží se zachytit 4G.

„Signál je tady na houby, Emmo, proto jsem si nechala nainstalovat pevnou linku. Věřili byste tomu, že než jsem tenhle dům koupila, nebylo tady vůbec nic?“ Maria se zaměje a napíchne si na vidličku kousek tuňáka. Uvařila jsem ho sama přesně podle anglického receptu. Zřejmě jako poděkování za to, že jsme mohli přijet. Nerada se cítím Marii nebo komukoli jinému dlužná.

„Vím, že chceš wifi, Ems, do příštího léta to zařídím,“ pokračuje Maria. „Mmm, je to vynikající, S.“

Potěší mě, že aspoň jídlo jí chutná. Moje sestra má vysoké nároky, a proto, podle naší matky, ve svých šestačtyřiceti žije stále sama. Nikdo jí není dost dobrý. S Marií se už na tohle téma nebavím. Myslím, že to nemá ráda. Vždycky ve mně vzbuzuje pocit, že jsem já ta nudná, když dávám přednost manželství a dětem před svobodou a zábavou. Nikdy není po mém. *Jsem paní svého vlastního života, Siobhan*, říkává mi. Už spoustu let jsem se nesetkala s žádným jejím přítelem. I když nepochybuju, že existuje někdo, kdo jí přinejmenším zahřívá postel.

Emma se zavrtí na svém místě a stěží vezme Marii na vědomí, pramen vlasů jí lehce padá do obličeje. Moje dcera má na sobě volné, smaragdově zelené šaty, takové, jaké bych si já už nikdy obléknout nemohla. Obvykle si s Marií výborně rozumí, ale jak se zdá, dnes večer není s mojí dcerou zadobře nikdo.

Manžel se na mě podívá a já téměř cítím, jak si přeje, abych zasáhla, abych na ni houkla, přiměla ji překonat špatné rozpoložení, ve kterém se právě z nějakého důvodu nachází, a ukecala ji, aby jídlo na svém talíři dojedla. V tomto scénáři to znamená, že když nemá Emma náladu, jsem obvykle ten zlý policajt já. Ale dneska ne. Koneckonců mám dovolenou. A už jsem uvařila, svůj díl práce jsem odvedla.

Místo toho se dlouze napiju vína z nejbližší vinice, které nám Maria koupila jako dárek na uvítanou. Moje sestra vilu

vlastní už dva roky a stále je v procesu jejího zdokonalování. Coby interiérová designérka s vlastním podnikem věčně vozí drahé koberce a nezbytné lampy přes kanál La Manche sem a tam. Výsledkem je, že dům představuje záviděníhodnou směsici anglických starožitností smíchaných s francouzskou elegancí. Byl to její nápad, abychom sem v létě všichni přijeli a dům využili. Částečně to byla určitě záminka, aby se pochlubila, ale i tak se taková nabídka těžko odmítá. *Potřebuješ si odpočinout*, řekla a mě na chvíli napadlo, jestli snad neví o mně a Callumovi víc, než dává najevo. Ale pochybuju. O posledním vývoji jsem nikomu nic neřekla, aspoň zatím. Pořád ještě nejsem rozhodnutá, co mám udělat.

Callum pro nás před několika měsíci rezervoval letenky a my tři jsme sem přiletěli ze Southendu, zatímco Maria jela autem naloženým starožitnostmi z aukčního domu v Suffolku tunelem pod Lamanšským průlivem. A přijela právě včas, aby nás pustila dovnitř a viděla záblesk závisti v našich tvářích. Cestou na letiště jsem cítila úzkost, protože jsem si dělala starosti, jak dovolená dopadne. Mohla by být náplastí, která udrží naši rodinu pohromadě. Buď to, nebo se stane trhlinou, která nás rozdělí.

V této vteřině jsem ale ráda, že jsme tady. Víno je lahodné a já si na moment dovolím uvěřit, že všechno – ten ohromný a únikový luxus – je moje. Jenže pak Emma odsune židli a ten okamžik se zbortí.

„Nemám hlad,“ řekne a já se dívám, jak jí lem hedvábných šatů spadne ke kotníkům, když vstává, odchází od stolu a mizí za posuvnými skleněnými dveřmi vily.

Po několika vteřinách začne hrát hudba – zapnula systém bezdrátových reproduktorů v suterénu a pouští si našťvanou, hlasitou hudbu, která mi leze na nervy. Dům je dvoupodlažní, přičemž suterén ve skutečnosti tvoří dvě ložnice a koupelna. Emma a Maria spí dole, zatímco Callum a já jsme v přízemí, na úrovni s bazénem. Z našeho pokoje se vchází do koupelny

s masážní sprchou a nadýchanými bílými ručníky. A ještě s drahým mýdlem a hydratačním krémem na ruce, který voní po pelargóniích.

Callum si povzdechne a ten zvuk dobře znám. Maria hlasitě vydechne a ve tváři se jí odrážejí obavy. Stejný výraz má už od doby, kdy jsme byly v pubertě, což je hodně dávno. Uprímně řečeno víc let, než bych chtěla počítat. Na jaře mi bylo čtyřiačtyřicet. Přesto budu vždycky její mladší sourozenec. Aspoň něco.

Z černého džbánku na stole si vezmu olivu a cítím, jak mi na konečcích prstů ulpívá olej.

„Změna prostředí tedy s výkyvy nálad nepomohla,“ poznamená Callum sarkasticky a zvedne sklenku s vínem ke rtům. Pokrčím rameny a polknu olivu. Usměje se na mě, zuby má bílé a kolem očí vějířek vrásek. Má ten hezký výraz, který dobře znám.

„Nejsme tady ani čtyřiaadvacet hodin. Dejme jí šanci.“ Můj hlas zní klidně, rozvážně.

Uvnitř se tak necítím. Ale poslední dobou se zlepšuju v tom, jak si udržet pocity jen pro sebe. Koneckonců musím. Tajemství se stávají mojí silnou stránkou.

*

Dojíme večeři, Emma se už neobjeví a my se přesuneme do pohodlných křesel na verandě. Otevřeme další láhev vína, tentokrát červeného, za pět euro v místním supermarketu. Callumova nálada se zlepšila, chová se žoviálně, objímá mě kolem pasu a hlasitě mi mluví do ucha. Při jeho doteku se snažím uvolnit, ale je to těžké.

„Napadlo mě, že vás ráno vezmu do Rouenu. Až z auta vyložím všechno to harampádí, co jsem přivezla, vejdem se tam všichni,“ říká Maria. Přes ramena si přehodila svetr, protože se ochladilo. Obrátím oči v sloup. „Harampádí“, tedy

obsah jejího auta, má nejspíš hodnotu několika tisíc liber, soudě podle zbytku domu. Poklady z IKEA pro Marii nejsou. Kousky, které si přivezla, jsou pečlivě vybrané, ty nejlepší, jaké si může dovolit.

Z letiště v Caenu jsme si vzali taxík, ale Maria je ve svém vlastním autě z nás všech zdaleka nejlepší řidič. Umí se pohybovat po úzkých francouzských silnicích mnohem lépe než my. Ačkoli žije v Anglii jen kousek od nás ve Woodbridge, do vily jezdí velmi často a každé léto tady sama tráví několik týdnů. Cesta autem trvá necelých šest hodin. A místní ji přinejmenším poznávají. „Vždycky se mě ptají, proč nemám muže,“ řekla nám se smíchem brzy zvečera a přehodila si vlasy přes rameno na záda. „Ptají se mě, kdy přivedu *un petit chou*, aby je všechny navštívil.“

„Tak to tě zřejmě moc dobře neznají,“ řekl Callum se širokým úsměvem a Maria se znovu rozesmála. Ten zvuk se rozléhal po rozpálených červených dlaždicích, ale jeho tón nezněl úplně upřímně. Napadá mě, jestli může být osamělejší, než si myslíme. Pokoušela jsem se o tom s Callumem jednou nebo dvakrát mluvit, ale moc ho to nezajímalo. Myslím, že se chvíli s někým vídala docela vážně, s nějakým mužem z práce, ale vždy o tom mluvila velmi zdrženlivě, takže jsem se s otázkami daleko nedostala.

„Rouen zítra dopoledne zní výborně,“ říkám teď a čekám na Callumův souhlas. Od chvíle, kdy jsme přijeli, je s jeho náladou něco špatně, ale nedokážu přijít na to, jestli se mi to jen nezdá. Vyzařuje podrážděnou energii, pulz neklidu, který se začal projevovat už během dnešního letu. Nikdy v letadle nepatřil mezi úzkostné cestující, ale tentokrát byl celou hodinu na pokraji nervozity, očima těkal po letadle a prsty ťukal do telefonu, dokud mu letuška neřekla, aby toho nechal. Usmála jsem se na ni a objednala si sklenku vína. Emma celou dobu zírala z okénka. Slyšela jsem plechový zvuk hudby, který vycházel z jejích sluchátek. Callum jí

koupil drahá – nikdy jí nedokáže říct ne. Popravdě, on nikdy nedokázal říct ne nikomu kromě mě. Proto ho lidé milují. Dokonalý přitakávač.

„Callume,“ říkám, „nebylo by to skvělé? Maria nám nabízí, že nás vezme do Rouenu. Vlastně jsem se tam vždycky chtěla podívat. Vidět katedrálu, kostely.“

Střelí po ní pohledem, ale je příliš velká tma, než abych rozeznala výraz v jeho tváři.

„Jo,“ odpoví nakonec předvídatelně, „to by se mi líbilo. Jsem si jistý, že Ems taky. Díky, Marie.“

Maria nakloní hlavu a vstane. „Ještě víno, S?“

Vždycky mi říkala S, už když jsme byly malé, jako by pro ni bylo vyslovení celého mého jména příliš. Ani jsem si neuvědomila, že mám téměř prázdnou skleničku.

„Ano, prosím.“ Vzdálí se pátky do světla domu a její stín je ve tmě vysoký a štíhlý. Mariiny vlasy připomínají tmavě hnědý vodopád, zatímco ty moje začínají tu a tam šedivět. Přemýšlím, jestli nenastal čas, abych si je začala barvit, a jestli by Maria přiznala, že už to dělá. Víím, že ano, viděla jsem krabičky ve skřínce v koupelně.

„Není skvělé od všeho utéct?“ řekne mi Callum, když Maria odejde. Opře si hlavu o vypolstrovanou opěrku a dívá se na hvězdy. Už se setmělo, jediné světlo nabízí záře z domu a mihotání několika svíček proti komárům. Řeč jeho těla se stává s postupujícím večerem uvolněnější. Buď to, nebo alkohol vykonal své.

„Hmm,“ přitakám nezávazně a usměju se na něj, když mi ukazuje Orion, Velký vůz a Polárku.

Přitáhne si mě blíž, lehce mě políbí na čelo a spokojeně si povzdechne. „Cítím se tady svobodný,“ řekne náhle. „Opravdu svobodný.“ Ten polibek je jako razítko, koneckonců jsem jeho majetek. *V dobrém i zlém.*

Jeho mobil, který mám přitisknutý k boku, zabzučí. Přišla mu zpráva.

„Bože, tohle musí být jediné místo v domě, kde je signál!“
Podívá se na displej a já se odvrátím, soustředím pohled na světla v dálce a přemýšlím, jak dlouho ještě budeme předstírat. Jednu noc? Další týden? Rok? Nevím, kolik ještě vydržím.

KAPITOLA DRUHÁ

3. srpna, o týden dříve
Ipswich, Suffolk

Caroline

Chybíš mi, napíšu a pak se dívám, jak se písmena pomalu mažou pod pevným stiskem mého palce. *Jak se máš?* napíšu místo toho, což je lepší, ale ne dokonalé, a pak zmáčknou tlačítko odeslat dřív, než si to můžu znovu rozmyslet.

Slíbila jsem si, že taková nebudu. Slíbila jsem si, že si budu udržovat odstup. Kvůli sobě. *Vím*, co je zač, vím, co mě donutil udělat. Ta hrůza. Ale je neděle ráno a hluboko v útrobách se mi začíná formovat obzvlášť příšerný pocit osamělosti, která plíživě stoupá ze žaludku vzhůru do krku. A ničemu nepomohly ani ty sklenky vína včera večer. Hodlám přestat pít, tentokrát opravdu. Ve stejném okamžiku přestanu být závislá jak na alkoholu, tak na Collumovi Dillonovi. Bože, jsem trapná. Proč je tak těžké zbavit se špatných návyků?

Zabzučí mi telefon a já po něm skočím, ale je to jen Jenny. Ptá se, jestli večer nechci přijít a povečeřet s ní a jejím manželem. Prsty sevřu mobil. Ne, Jenny, nechci jít na večeri do vašeho nóbl domu a dívat se, jak se s Rickem tetelíte

nad svým nedávno narozeným dítětem. Nechci zírat na vaši ledničku plnou svatebních oznámení, roztomilou dětskou židličku nebo obří lednici značky Smeg. Nepotřebuju žádné potvrzení toho, jak plný je tvůj život ve srovnání s mým.

Zhluboka se nadechnu, napíšu Jenny odpověď a zahrabu telefon pod polštář vedle sebe v marné snaze přestat neustále kontrolovat, jestli mi nepřišla zpráva od něj.

Zbývá jen týden, než všichni odjedou do Francie. Stěžoval si na to s tím, jak je pro něj těžké najít si volný čas. Má hrozně práce. Je tak zaneprázdněný a důležitý. Před měsícem jsme společně strávili noc v malém penzionu v Norfolku, což bylo dost vzácné a to nejlepší, co dokázal zařídit. Ale já měla samozřejmě dojem, že jsem se ocitla v sedmém nebi. Nechal si u mě potom kufr, protože nechtěl, aby ho našla jeho manželka. Ani se pro něj nevrátil. Zdá se, že si radši koupil nový, než aby se znovu setkal se mnou. To je všechno, co tady má – žádný kartáček, holicí strojek nebo třeba zmačkané boxerky. Skoro jako by tu nikdy nebyl. Jako by se náš vztah odehrával výlučně uvnitř mé hlavy.

Nemůžu přestat myslet na to, že odjedou společně, všechno si to představuju. Řekl mi to už dávno, ještě předtím, než se to všechno stalo – že jeho švagrová má ve Francii dům, který se chystají navštívit. I když víc toho říct nechtěl. *Kde ve Francii?* zeptala jsem se, ale jen se zasmál, políbil mě na nos a řekl mi, že na tom nezáleží. *Callume, neboj se, nemám v úmyslu objevit se na prahu,* řekla jsem a on mě jemně zatahal za vlasy. *To by mě vůbec nepřekvapilo,* škádlil mě. Snažila jsem se najít nějaké fotky, vygooglovala jsem si jméno jeho švagrové. Maria Wilcoxová. Je moc hezká, stejně jako Siobhan. Vlastně dokonce ještě hezčí, jako Siobhan s instagramovým filtrem. Klan Wilcoxových má dobré geny. Jenže fotky vily jsem nenašla, nevím, jak se jmenuje.

Nechci myslet na to, že jedou společně na dovolenou. Nesnesu to. I po tom, co mi udělal. Je mi špatně při představě,

jak si hraje na šťastnou rodinu. Ukončila jsem to, řekla jsem mu, že je konec. A vážně to skončilo. Tentokrát ano. Po tom všem, co se letos stalo, musím dát přednost sobě. Přesně to by mi řekla máma, kdyby tady byla. Osmnáct měsíců je dostatečně dlouhá doba na mimomanželský poměr. Zejména s mužem, jako je Callum Dillon. Jenny mi jednou řekla, že si myslí, že je misogyn, a já si večer vyhledala definici toho slova – *muž, který nemá rád ženy, pohrdá jimi nebo je proti nim silně zaujatý*. Před třemi měsíci bych tvrdila přesný opak. Callum má ženy rád příliš. A ženy mají rády jeho. Zpočátku je okouzující – získá si vás úsměvem, je vtipný. Když jsme se poprvé setkali, připadala jsem si, jako kdybych byla vyvolená, jako by mě světlo baterky vyvedlo ze tmy. Teď si přeju, abych bývala zůstala ve stínu.

Telefon znovu zapípá, polštář jeho zvuk moc neutlumil. Prsty se snažím odemknout displej. *No tak, Caro, prosím! Ráda bych tě viděla. Bude to zábava!* Znovu Jenny. Zírám na ty vykřičníky, tak zbytečně nadšené. Váhám, snažím se myslet jasně, zahnat opar osamělosti, protože hrozí, že mi vytěsní myšlenky.

Stále mám na sobě pyžamo, sedím vzpřímeně na posteli, závěsy rezolutně zatažené před slunečním světlem, i když je už jedenáct. V pokoji je vydýchaný vzduch. Na komodě stojí prázdná sklenička od vína, zanechá na ní ošklivou skvrnu. Nohy mám pichlavé, neoholené a bílé. Myslím na nohy Siobhan Dillonové, dlouhé a opálené, natažené na lehátku u třpytivého modrého bazénu, slunce jako žhavá koule na obloze nad ní. Callumova ruka jí stoupá po stehně. *Ne*. Nutím se ty představy zahnat, přestat být posedlá. Posedlost nikdy nikomu neprospívá, to mi řekl terapeut po mámině smrti. Ale nemyslím si, že posedlost je něco, co si člověk vypěstuje nebo čeho se může zbavit. Člověk se s ní narodí – buď ji má, nebo ne. Někdy může změnit cíl, ale nikdy doopravdy nezміzí.

Den přede mnou leží jako prázdné plátno. Cítím záchvěv paniky při představě, že tady zůstanu, že budu trčet v pokoji

a čekat, až se mi ozve, i když jsem si řekla, že je konec. K čemu to bude dobré?

Ok, přijdu, napíšu Jenny a během několika vteřin zapípá odpověď. Usměvavý, přehnaně nadšený emotikon, který mě nutí zaskřípat zuby, i když jen lehce. Ale možná se mylím. Jsem příliš krutá. Možná mě návštěva u Jenny vytrhne z toho, abych se zabývala jen sama sebou. Dítě, Eve, bude pravděpodobně uložené v posteli a její manžel možná není tak otravně samolibý, jak si ho pamatuju. Třeba se budu dobře bavit. *Eve*. Pozvánka na křtiny se pořád povaluje někde v bytě. Tehdy jsem se nedokázala přimět k tomu, abych tam šla. Bylo to příliš bolestivé. Ale teď už se cítím lépe. Mnohem lépe. Nebo se o to alespoň snažím.

S pocitem nového odhodlání se přinutím odhrnout peřinu a zvednout se z postele. Nohama se dotknu studených podlahových prken. Snažím se vyhnout svému odrazu v zrcadle, protože vím, co uvidím – dlouhé vlasy mi připadají mastné a neupravené, obličej bude lehce opuchlý, jak jsem včera večer pod vlivem vypitého vína brečela. Vybavím si den, kdy jsme se s Callumem poznali, a myslím na to, jak jsem teď jiná. Nechtěla bych, aby mě takhle viděl. Ne, když má za manželku Siobhan Dillonovou.

*

Jenny bydlí na druhé straně Ipswiche, přímo u jižní strany doků. Od mého bytu na Woodmill Road je to deset minut chůze. Rozhodnu se, že mi chladivý večerní vzduch pomůže uvolnit se, a kromě toho je ještě světlo. Červenec a srpen k nám byly letos přívětivé, počasí je horké a lepkavé, Suffolk se peče v letním vedru. Za normálních okolností by se mi to líbilo, ale v mém současném rozpoložení mi to připadá jako trest. Krátce si vybavím Calluma a Siobhan, končetiny propletené na obrovské bílé posteli, dveře dokořán otevřené,

aby zamezili vlhku. Myslím na ně, jak se vynořují z letadla do svěžího francouzského vzduchu, nasazují si drahé sluneční brýle a usmívají se na sebe, když je zasáhne první vlna tepla. Vsadím se, že k tomu všemu Siobhan perfektně ovládá francouzštinu.

V tomto ročním období jsou doky krásné, voda se vlní podél stran přístavu a plachty lodí ve vánku cinkají. Vždycky jsem si myslela, že Ipswich má špatnou pověst, ale mně se tady líbí. Je tu všechno, co potřebuju. A je to tu lepší než ve Stowmarketu, kde jsem vyrůstala, a zároveň pořád dost blízko na to, abych mohla navštívit mámin hrob, kdykoli budu chtít. Už dlouho jsem to neudělala. Myslím, že by se za mě styděla, za to, co se ze mě stalo.

Jak jdu, restaurace se třpytí ve světle, ale když se podívám do rozsvícených oken, cítím se hůř. Vidím dvojici, usmívá se na sebe nad vysokými, plnými sklenicemi vína na stole před sebou. Sevře se mi žaludek. To bych mohla být já a Callum. To jsem *byla* já a Callum. Z Pizza Express na rohu ulice vyjde žena a tlačí kočárek, za ní se vynoří vysoký muž, který drží za ruku dítě. Dokonalá atomární rodina – všechno, co jsem si přála. Všechno, co je naprosto mimo můj dosah.

Přinutím se pokračovat v chůzi, zahnu za roh a blížím se k Jennyině domu. Je stranou od silnice, v pěkně vypadající řadě domků obrácených k vodě. Vzpomínám si, jak ho jen něco málo před rokem s Rickem koupili. Na instagram si dali fotku, na které se k sobě tisknou obličejem a klíče se houpou v její ruce s diamantovým prstenem.

Já takovou fotku nikdy nezveřejním. Nemám nikoho, s kým bych si ji udělala. Jenny má na oknech truhlíky úhledně osázené letními květinami, jejichž listy v horku trochu vadnou. Když se blížím k předním dveřím, natáhnu ruku a vtlačím prst do hlíny v nejbližším květináči, zemina pod mým ukazováčkem je suchá. Možná jí připomenu, aby je zalila. Neměla by brát všechny věci jako samozřejmost.

„Caro!“

Sotva jsem zaklepala a už se dveře rozlétnou. Jenny mě popadne do náruče, její ruce mě pevně objímají kolem trupu, její parfém mi sladce voní do obličeje. Políbí mě na tvář a pak mě chytne za obě ramena a ustoupí, jako by mě hodnotila. Napadne mě, co si asi myslí, když se na mě dívá. Připadám jí neuspokojivá? Nedostatečná?

„Pojď dál, pojď dál,“ řekne, pustí mě a ukazuje do domu. Má na sobě dlouhý krémový svetr a ohrnuté džíny – oblečení pro mamky nevyžadující námahu. Znáám Jenny už od univerzity, ale v ženě před sebou téměř nepoznávám dívku, se kterou jsem sdílela posluchárny v Leedsu, dívku, která vyrážela ven v titěrných šatech, s lahví šumivého vína v každé ruce a příliš vysokých podpatcích na nohou. Ne, ta Jenny už nadobro zmizela.

„Vino? Čaj? Gin? Co ti můžu nabídnout? Eve spinká, díky bohu.“

Eve.

„Vino, prosím,“ říkám a nutím se nekontrolovat telefon snad po padesáté od dnešního rána. Callum na moje *Jak se máš?* neodpověděl, i když kruté modré fajfky na whatsappu jasně ukazují, že si zprávu přečetl. Následuju Jenny do domu a očima přejíždím po lesklých fotografiích ve stříbrných rámečcích, které visí na stěnách. Fotky malé Eve v různých oblečcích – Eve zavinutá v dečce, Eve nabalená, když venku sněží, Eve o Halloweenu, její malá tvářička vykukuje z kostýmu dýně. Mám pocit, že se mi srdce zavřelo stejně jako pevně zaťatá pěst.

„Caroline, ahoj.“ Když uslyším Rickův hlas, srdce se mi rozbuší. Stojí přede mnou, široce se usmívá a sklání se, aby mě políbil na obě tváře. Po francouzsku. Francie. Callumova dovolená. *Ne.*

Odstrčím své myšlenky někam stranou, přijímám velkou sklenici vína, kterou mi podává Jenny, a prsty ji pevně sevřu.

Ne že bych Ricka neměla ráda, spíš jde o to, že spolu s Jenny představují všechno, co nemám. Všechno, co je mi na milión kilometrů vzdálené, protože jsem byla tak hloupá.

„Jsem tak ráda, že Eve usnula, než jsi přišla,“ řekne Jenny zády ke mně, když se zabývá něčím v ledničce. „Vážně je to zázrak. Poslední dobou je těžké ji uspat, vid', Ricku, miláčku? Ty hrozné dvojky, začíná to brzy. To máme štěstí!“ Zasměje se, vysokým a zvonivým tónem, a já cítím, jak se do mě její slova zabodávají jako malé otrávené šípy. *Ani nevíš, jaké štěstí máš.*

„Caro, posad se,“ vyzve mě Rick, takže si sedám na jednu z jejich vysokých, módních stoliček. Před Vánoci si nechali nainstalovat snídaňový pult jako součást renovace domu. Muselo je to stát pěkný balík.

„Udělala jsem těstoviny,“ říká mi Jenny a já se na ni usměju.

„To zní skvěle.“

Víno chutná podivně sladce a v srpnovém vzduchu se zdá příliš teplé.

„Tak jak se máš, Caro?“ zeptá se Rick a usměje se na mě. Má velmi bílé zuby, perfektně bílé. „Co je nového? Jak to jde s ilustracemi?“

Oplatím mu úsměv a snažím se zůstat v přítomnosti a nemyslet na Calluma.

„Mám se dobře, opravdu výborně. Spousta práce. Právě teď dělám na dětské knize.“

„Tak to nám ji musíš poslat, až bude hotová! Chceme dostat Eve ke čtení co nejdřív, vid', Jen?“ Podívá se na ni a mne si ruce, jako by myšlenka, že začnou dítě brzy učit číst, byla jeho vlastní verzí znovuoživení kola.

„To rozhodně ano!“ Jenny se posadí ke stolu vedle mě a v ruce drží menší sklenku vína, než mám já. Rozumná Jenny. Její prsteny se ve světle lesknou. Vzpomínám si na den, kdy se s Rickem zasnoubili. Na facebook dala fotku ruky s roztaženými prsty a třpytícími se diamanty.

Díky bohu, že jsem si nechala udělat nehty, stálo v popisku. Opravdu díky bohu, pomyslela jsem si kysele.

„Tak už nám to řekni!“ Jenny se ke mně nakloní blíž. Skoro se mi chce smát, jak rychle na to jde. Zájem o moji práci se jim podařilo odsunout někam stranou za méně než minutu. Teď k tomu hlavnímu. Mému milostnému životu. Na to přece všichni čekáme. Pořádně se napiju vína a cítím, jak mi lehce klouže do krku.

„Jak to jde s randěním?“

Jenny položila na stůl mezi nás mističku s olivami. Dívám se, jak si Rick jednu strká do pusy – zelenou a tlustou. Stiskne ji mezi zuby jako vlk.

„No, v poslední době jsem se s nikým moc nevidala, já...“

„Ale, Caroline!“ Jenny předstírá hluboký povzdech a rozhodí hubené paže do vzduchu. „Slíbila jsi letos, že to v létě vážně zkusíš. Slíbila jsi to!“ Štouchne do svého manžela. „*Že ano, Ricku! Byl jsi u toho. Pamatuješ si to.*“

„To tedy ano,“ přitaká, zazubí se na mě a natáhne se pro další buclatou olivu.

Pod stolem zatínám nehty volné ruky do stehna. Cítím, jak mi dělají rýhy do kůže. Doufám, že budu mít modřinu.

KAPITOLA TŘETÍ

12. srpna, den před zatčením
Francie

Siobhan

Naše první ráno ve Francii se probouzím brzy a po červeném víně, které jsme včera večer vypili na terase se sestrou a Callumem, mám v puse trochu sucho. Emma ze suterénu už nevyšla, tak jsme ji nakonec nechali být, zůstali jsme venku a popíjeli pod hvězdami až do ranních hodin. Šla jsem spát jako první s úmyslem mít chvílku o samotě, abych mohla přemýšlet a naplánovat si další kroky. Ale omámená vínem jsem vytuhla dřív, než Callum přišel nahoru, takže jsem ani neslyšela, jak vklouzl do postele vedle mě. Neslyšela jsem vlastně vůbec nic.

Callum spí, peřinu má odhrozenou, ústa velmi lehce otevřená. Připadá mi teď tak dobře známý, po patnácti letech manželství a předtím roce chození. Emma se narodila v lednu roku, kdy jsme se vzali, jako *nemanželské dítě*, jak si mě Maria ráda dobírá. Někdy si říkám, co by se stalo, kdybych neotěhotněla, kdybychom se svatbou tak nespěchali, ale takové

myšlenky jsou zbytečné. Co se stalo, stalo se. Nebo snad ne? Už nějakou dobu přemýšlím, jak z toho ven, ale to se snáze řekne, než udělá.

Dívám se, jak se Callum nadechuje a vydechuje, jak uvolněně leží s oběma rukama nad hlavou. Je v tom něco dětského, dětského a bezstarostného. To já spím schoulená jako plod, ostražitá před světem. Obvykle mívám lehký spánek, ale Callum spí jako zabitý. Někdy hodí rukou nebo nohou a neúmyslně mě praští. Doma občas spí v ložnici pro hosty, pokud pracuje dlouho do noci ve svém v studiu. To se pak v posteli roztáhnu jako mořská hvězdice a cítím se provinile, jak moc si to užívám. Dovolím sama sobě představit si, jaké by to asi bylo žít takhle pořád. Být svobodná jako moje sestra.

Potichu odhrnu peřinu a odejdu z ložnice. Přitom se podívám na svůj odraz ve vysokém zlatém zrcadle. Moje hedvábná bílá noční košile vypadá stará a opraná, vlasy, které mi visí na ramena, mám plné roztřepených konečků. Do ruky mě štípl komár a místo je červené a svědí mě. Ačkoli jsem právě vstala, už teď se při pomýšlení na dnešní den cítím unavená. Další den předstírání.

Zvedám telefon, který leží na komodě, ale rezolutně mlčí, pravý horní roh bez signálu. *Nemáme spojení*, pomyslím si a při té představě mě zaplaví vlna úlevy. Je to zvláště osvěžující, když mě hned po ránu nezastihne obvyklá kakofonie zvuků – upozornění na zprávy, novinky od supermatek, znepokojené hlasové zprávy od ředitelky školy o Emmině zhoršujícím se prospěchu, o jejích neshodách s ostatními dívkami v ročníku. Špatné chování, které nikdo nedokáže dost dobře vysvětlit. Místo toho je ticho a prázdný displej. Podívám se na Callumův telefon připojený k nabíječce u jeho strany postele. Na okamžik mě zasvrbí prsty, touha odeknout jeho mobil a znovu se prohrabat jeho elektronickým životem je silná, ale jaký by to vlastně mělo smysl? Vím

všechno, co je v tuto chvíli třeba vědět. Jako heslo si zvolil Emminy narozeniny. Jak sladké, dokud si člověk neuvědomí že je to všechno jen faleš.

V přízemí v obývacím pokoji objevím hromadu Mariina nového zboží vyloženého z auta – stojací lampu s ozdobným, do spirály stočeným podstavcem, štos koberečků v sytých teplých odstínech, knihovničku natřenou jemně modrozelenou barvou. Zlehka po ní přejeďu prstem a přeju si, abych měla sestřino oko. A její svobodu.

V kuchyni si vyberu jeden z Mariiných modrých keramických hrnků, které koupila na trhu ve vesnici, a naliju si tolik potřebnou filtrovanou kávu. Chtěla jsem na trh vzít Emmu, zkusit to využít jako příležitost ke znovusblížení, ale sestra říkala, že se tento týden nekoná. Zdá se, že otevírací doba je stejně náhodná a sporadická jako v malém pekařství.

Dlouze se napiju kávy, vyberu si z přihrádky nejostřejší nůž a začnu krájet ovoce pro svoji dceru – jablka nakrájím na kostičky, kiwi oloupu, třešně zbavím pecek. Všechno naskládám do malé modrobílé misky, kolem nakapu čerstvý jogurt a navrch nasypu čerstvé maliny. Vypadá to tak hezky, že bych miskou nejradši vyfotila. Udělala bych to, kdybych byla ten typ. Emma říká, že jich je spousta – foodbloggerů, influencerů na instagramu, kterým stačí zveřejnit obrázek své snídaně, aby získali statisíce lajků. Kanály na sociálních sítích mé dcery jsou soukromé, uzavřené, zejména pro mě. Věřte mi, dívala jsem se.

Emmu samozřejmě moje snaha nezajímá. Zaklepu na dveře jejího pokoje, pak je opatrně otevířu a ona si přetáhne bílé prostěradlo přes hlavu. Přesto ji stačím zahlédnout – bledý obličej, který se už mračí, tichá pubertální naštvanost jako by v těchto dnech vyzářovala z každé části jejího těla. Na vteřinu nebo dvě zůstanu nehybně stát ve dveřích a sleduju ji, ale ani se nepohne. Za mnou se tiše a nehlučně objeví Callum a jeho ruce mi sjedou k pasu.

„Nech ji spát,“ řekne tiše a já váhavě couvnu a zavřu dveře. Cítím známé bodnutí viny, kterou si v blízkosti své dcery uvědomuju pokaždé. Obavu, že Callum to ví *lépe*, že on a Emma sdílejí něco, co já z nějakého důvodu ne. Ví můj manžel, co je pro naši dceru správné? Selhávám jako matka tak moc, že se tím jejich pouto ještě utužuje?

Stojím bosá na dlaždicích a v ruce stále svírám misku s krásným ovocem. Callum mě drží, a protože nevím, co jiného mám dělat, usměju se na něj, když se ke mně skloní a políbí mě na špičku nosu. Kdysi mě líbal na ústa, vždy a bez výjimky, ale v poslední době si začal vybírat můj nos nebo čelo, občas ruku. *Kdy to začalo?* říkám si často. *Zhruba ve stejnou dobu jako všechno ostatní?* Podívám se dolů na své ruce a vyhýbám se jeho pohledu. Prsty mám od malin zbarvené do ruda. Malé skvrnky, které vypadají jako krev.

„Jdu se osprchovat,“ řekne. „Maria už vstala?“

„Myslím, že ne.“ Dveře sestřina pokoje jsou nekompromisně zavřené. Sama pro sebe se usměju, Maria nikdy nezvládala kocovinu moc dobře. Když jsme byly v pubertě, vždycky pila víc než já a pobízela mě, ať se k ní přidám. Dodnes si dokážu vybavit ostrou vůni vodky, když mi ji přistrčila v našem pokoji, a na nezvyklou chuť, když jsem ji pila z porcelánového hrnku. Máma se to nikdy nedozvěděla, aspoň myslím, že ne. Maria se o to postarala. Ráno umyla hrnky ve dřezu a vrátila je zpátky do poličky, mýdlová pěna překryla pach alkoholu.

Dívám se, jak se ode mě Callum vzdaluje a vrací se do naší koupelny. Vyjdu nahoru a otevřu obrovské posuvné dveře, které vedou na terasu. Už teď je horko, slunce na obloze má bílou barvu. Víím, že jsme dnes chtěli jet do Rouenu. Callum má rád plán, itinerář. Ale cítím, jak mě přitahuje bazén, představuji si, jak ležím na lehátku u vody a můj manžel a dcera se třicet kilometrů odsud toulají francouzskými uličkami.

Ne že bych svoji dceru nemilovala. Miluju ji. Víc než cokoli jiného. Ale kousek po kousku ji ztrácím. A svého

manžela jsem už ztratila. Někdy to bolí tak moc, že to prostě nedokážu snést. Místo toho se odpoutám, odtrhnu se od nich obou, stáhnou se do zákoutí své mysli, která mě stále chápe jako jednotlivce, ne součást trojice. Jenže ne vždy to funguje.

Emma se v posledním roce a půl stále více uzavírá do sebe a její přechod do puberty byl mnohem těžší, než jsem si kdy dokázala představit. Tolikrát jsem si přála, aby se její hormony projevíly jinak, abych jí mohla obvázat ránu nebo odměřit dávku léku, jako jsem to dělávala, když byla malá holčička a dožadovala se panadolu. Ale to samozřejmě nemůžu.

Jedna moje přítelkyně mi kdysi v opilosti řekla, že její vlastní pubertální děti jsou úplně stejné – v jednu chvíli prskají nevysvětlitelným vztekem a za okamžik rozdávají úsměvy na všechny strany, zdánlivě nemožný kolotoč emocí, který dopadá na celou rodinu. Popíjely jsme bílé víno v kuchyni našeho domu v Ipswichi, zůstaly jsme dvě poslední po jednom vánočním setkání. Bývali jsme s Callumem mnohem společenštější. Moje kamarádka, říkejme jí třeba Kate, udatně vypila skoro dvě lahve, než začala mluvit o svých dětech (má jednoho syna a jednu dceru, tehdy přibližně ve věku Emmy dnes). Bylo jasné, že se už nějakou dobu chtěla někomu svěřit.

„Někdy si přeju, aby zmizeli,“ řekla a sklíčeně se dívala do své sklenice pinotu. Uvědomovala jsem si, že přikyvuju, i když s tím ve skutečnosti nesouhlasím. Emmu bych nevyměnila za nic na světě, navzdory její náladovosti.

„Bože, omlouvám se.“ Kate si téměř okamžitě přitiskla jednu ruku na ústa, jenže to gesto zásluhou vína působilo trochu nedbale. „To, co jsem řekla, bylo hrozné. Prosím, Siobhan, zapomeň na to.“ Sledovala jsem, jak se v její tváři objevuje panika. „Zapomeneš na to, že ano? Prostě jako bych nic neřekla. Bože, já a ta moje prořízlá pusa.“ Škytla. „Vypila jsem moc vína.“

Musím poznamenat, že v tu chvíli jsem taky nebyla úplně střízlivá, ale nebyla jsem na tom tak jako moje přítelkyně,